

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 21.

Extraordinair Session.

16de Møde.

Fredagen den 14de Septbr.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Alle senere Erfaringer have ingenkunde været stikede til at svække denne min Overbevisning. Da vi først gjorde opmærksom paa Forskjellen mellem det danske Cancellies Danmark indtil Kongeaagen, det gamle Danmarks Rige indtil Eideren, og det dynastiske danske Monarchie indtil Elben, blev det af Mange, ja vel endog af de Fleste, betragtet som en stor Daarfab; men efterhaanden, som Begivenhederne Slag i Slag stadfæstede alle Conseqventerne af denne Lære, da vandt den flere og flere Tilhængere; og det kan uden Overdrivelse siges, at hele Folket sluttede sig dertil, da den opstillede i det Program, som man med Føie har kaldet „det store Konge- og Folkprogram“, der betegner et Vendepunkt i Danmarks Historie. Imidlertid er det ligesaa vist, at det ikke lykkedes uden videre at sætte det igjennem. Om det kunde være lykkedes, er et Spørgsmaal, der tilhører Historien. Om det f. Ex., hvis det havde ligget i den svenske Regjerings Politikk at tage en ganske anden Andeel i Begivenhederne her, end den gjorde, kunde have ført til baade en heel anden Arvesølgelov, og en anden Ordning af vore indre statsretlige Forhold, — om det muligen umiddelbart efter Idstedter-Slaget, saa at sige, i Styggen af vor seierlige Armees Bajonetter, kunde være udført ved en stærk og hjæk Gjerning fra den danske Regjerings Side,

— alt det er et Spørgsmaal, hvorom der kan disputeres, men som her er aldeles upraktisk. Men, hvad der er ganske vist, og hvad Ingen skal kunne nægte, er, at der successtvt har været flere Ministerier, som have stillet sig denne Opgave og søgt at løse den paa forskellige Maader, men ikke kunnet naae den paa de Bete, de have indslaaet. Vi have kæmpet og seiret, vi have underhandlet og underhandlet; men Resultatet er blevet, at den constitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig ikke paa denne Maade kunde opnaaes. Derimod er det lige saa vist, at vi ikke nogenstinde have opgivet Formaalet, og jeg troer, at der er Mange, som længe inden det klarligen blev udtalt i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, have indseet, at Slesvig ikke kunde bringes i nogen nærmere Forbindelse med Danmark, end Holsteen og Lauenburg. Det var idetmindste min Mening —, at (for at jeg skal bruge et Udtryk af mig fra hiin Tid, som netop falder mig ind), Betien til Eideren nu ikke gik over Kolding men over Altona, og fra det Dieblit, da Kundgjørelsen af 1852 blev forelagt, har jeg tilraadet ikke at fortsætte en Modstand, som jeg anseer for frugtesløs, men at søge at naae Maalet ad den Omvei, der nu aabnede sig for os. Men idet vi bøiede os for Kundgjørelsen, rettede vi strax de indstændigste Opfordringer til den daværende Regjering, som havde udgivet Kundgjørelsen, til uden Ophold at fremkomme med Udkastet til en Fællesforfatning, og det er den samme Fordring, der med den største Styrke blev fortsat, da Regjeringen igjennem Arvesølgeloven, igjennem Toldloven o. s. v. vilde føre os ind paa en anden Vei. Naarlig er-